

วิถีไทย : สภาสภาเพ

โดย มณฑล ๓

“ ทิดถึก แกว่าอะไรคือ นครปฐม ” ครูวังตั้งคำถามแบบกว้างล้นฟ้ามหาสมุทร
 “ พระปฐมเจดีย์สิ นั่งอยู่นี่ยังมองเห็นเลย ” นายถึกคนขับรถสองแถวบอก
 “ ข้าว่าต้องข้าวหลาม กินอร่อย แต่น้อยไปหน่อยวะ กระบอกหนึ่งมีข้าวหลามน้อยเดียว ” ลุงเกียก่า
 “ หมูย่างชิคู ใครมานครปฐมไม่ได้กินหมูก็เหมือนไม่ได้มา จริงไม้ ” ไอ้ชาววินมอเตอร์ไซด์เปิดประเด็นต่อ
 “ ว่าเข้านั้น แต่ระวังหน่อยอย่าถูกหลอกกลายเป็นหมูนะเว้ย ” น้ำฉัตรหนองงามเสริมเรียกเสียงหัวเราะได้ฮาใหญ่
 “ ฉันทว่าพุทธมณฑล นั้นละใช่เลย มีใครไม่รู้จักพุทธมณฑล จังหวัดนครปฐมบ้าง เดียวนี้เจริญสุดลูกหูลูกตามิมมหาวิทยาลัย
 มีหน่วยราชการ มีศูนย์การค้า มีโลตัส ทำให้ที่ดินแถบนั้นแพงยิ่งกะทองคำ ” เสนาะหรือป้าเหนาะของก๊วนสาธยายต่อพร้อมรินน้ำชา
 ยกชดอย่างได้อารมณ์

“ แต่อ้วไม่ค่อยชอบโลตัสเลยวะ มันผูกขึ้นเป็นดอกเห็ด ที่นี้ ที่นั่น ร้านโชห่วยของอ้วมันเลยขายไม่ค่อยออก ช่วย ” เป๊ะซุ่น
 เหน็บเข้าให้

“ ก็เสียไม่ค่อยปรับปรุงร้านเลยนี่ หนู แมงสาบวิ่งออกให้พ่่านแล้วใครจะเข้ามาซื้อ ออกมานั่งร่วมก๊วนอย่างนี้ กลับไป
 เจ็บมวยไม่ถึงหูยานหรือ ” ครูวังเหน็บบ้างเรียกเสียงฮาได้อีกยก

แดดอ่อนยามเช้าวันอาทิตย์ ลมพัดเย็นสบาย บรรยากาศเป็นใจ สมาชิกสภาสภาเพร้านเจ๊กเหมือ
 ริมทางรถไฟ ก๊วนครูวินกำลังเพลินกับการเสวนาบ้านน้ำลายกับการบ้านการเมืองที่ตนเองอาศัยอยู่ เสียง
 เสวนาเบาหยุดสะอึกก็เมื่อรถไฟวิ่งผ่านสักพักก็เริ่มต่อ

“ เออะ เออะ งั้นเปลี่ยนคำถามใหม่ นครปฐมยังไม่ตีในเรื่องอะไรบ้าง ”
 ครูวังตะล่อม ให้แคบเข้า แต่ก็ยังกว้างยังกับแม่น้ำนครไชยศรีอยู่ดี

“ เหม็นซีหมู ” จำเต็มซิงตอบแข่งหน้าก่อนใคร แต่เสียงครูวังแย้งขึ้นทันทีเหมือนกัน

“ แหมจำ เริ่มไม่เป็นมงคลเลย เดียวนี้เขามีวิธีบำบัดแล้วเขาเอาไปหมักใช้สาร
 ชีวภาพเทราดลงไป ได้แก๊สเอาไปหุงต้ม ซีหมูตากแห้งเป็นปุ๋ยอินทรีย์รดใส่พืชผักทำผัก
 ปลอดภัยพิษให้เรากินเชียวนา ”

“ แต่บางแห่งมันไม่ปรับปรุงเลย ปล่อยลงหลอด ลงคลองทำให้คนอื่นเดือดร้อน ”
 จำเต็มยังว่าต่อ

“ แล้วจำทำไมไม่จับละ ” ป้าเหนาะแซว แล้วว่าต่อ “ ป้าว่ายาบ้าเป็นปัญหาใหญ่
 ที่ต้องช่วยกันจับได้ต้องประหารชีวิตสถานเดียวลูกหลานเราเสพติดดูแล้วมันเหมือนผี
 ต้องเหลือ ยังไม่ตายแต่ค่อย ๆ สบเลือดพ่อเลือดแม่ เลือดพี่น้องให้ผมมซิดไปด้วย
 ต้องช่วยกันสอดส่องดูแล และบอกเบาะแสบกับตำรวจ ได้ตัวผู้ค้ารายใหญ่ต้องเชิญมัน
 ไปลงนรกเสีย จำเคยวิสามัญไม้ ! ” อ้าว... ป้าแว้งใส่จำเข้าให้แล้ว

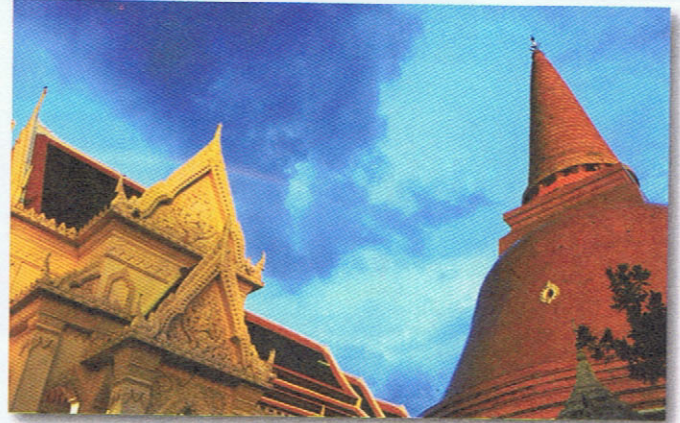

“ เรื่องนี้ เราก็สอดส่องดูแลอยู่นะครับ ” สาธิต สมาชิก อบต.เสริมบ่าง “ แต่ทางแก้ไขคือสร้างภูมิคุ้มกันให้เยาวชนไม่หลงไปเสีย เราส่งเสริมให้เด็กเล่นกีฬา มีเครือข่ายการพัฒนาเยาวชนสร้างสรรค์กิจกรรมเพื่อพัฒนาท้องถิ่น รักบ้านเกิด ส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ เรื่องอย่างนี้พ่อแม่หรือผู้ใหญ่ต้องให้ความร่วมมือด้วยนะครับ ”

“ ผมเห็นด้วยกับท่านสาธิต ” ครูวิงเสริมต่อ “ บ้านเรามีวัดเก่าแก่มีสายน้ำ มีเรือทอผ้า มีชุมชนที่มีชีวิต มีความเป็นอยู่ดั้งเดิม นำนำมาเป็นจุดขายเชิงพาณิชย์ หากจัดการท่องเที่ยวเชิงพาณิชย์เน้นวิถีชีวิตที่เป็นธรรมชาติ เราก็สร้างรายได้ให้ชุมชนได้ และที่สำคัญเด็ก ๆ ก็หารายได้จากการทำงานเที่ยวได้ เด็ก ๆ เกิดความภาคภูมิใจในท้องถิ่นของตนเอง ขอให้ดูตอนหาวิทยกับลำพญาเป็นตัวอย่าง ”

“ ครูผมขอถามบ้าง เราว่า น้ำจะท่วมนครปฐมไหม ” ทิดถึกถามแบบเลี้ยวหักมุม บรรดาสมาชิกสภาฯ แผลงกับกลับลำไม่ทัน น้ำฉัตรต้องเอ๋ยขึ้นก่อน

“ แกถามอะไรวะ ซ้ำอยู่มาตั้งแต่เกิด ที่หนัก ๆ เห็นจะมีอยู่ครั้งเดียวตอนรัฐบาลเขาผันน้ำจากกรุงเทพฯ มาฝากให้พวก

เราปีอะไรก็จำไม่ได้แล้ว แต่ก็เดอดร่อนไม่นานเท่าไร ว่าแต่เอ็งถามอย่างนี้หมายความว่าอะไร ”

“ คือว่า ถ้าโลกร้อน หิมะละลาย น้ำจะไหลลงทะเล น้ำทะเลมีมากขึ้นก็จะท่วมชายทะเล ท่วมเมืองสมุทรปราการ สมุทรสาคร สมุทรสงคราม แล้วมันก็จะถึงนครปฐมไหมเนี่ย ? แล้วเราจะ... ”

“ เออละ..เออละ พอแค่นี้ กลับบ้านดีกว่า ” ครูวิงตัดบท “ แต่ว่า ลองกลับไปคิดถึงินะ แล้วค่อยมาว่ากันต่อ ”

